UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

IOAN. PETRI || MAFFEII,|| BERGOMATIS,|| E SOCIETATE || IESV,|| HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI.|| SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI IV.||

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

In Hispaniam redit. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-64627

Visual Library

iam nouo cœleſtis gaudij rore perfuſum, quòd inter eas contumelias Chriſtum ſibi præſentem, & vſque ad hoſpitium præeuntem, incredibili quodam genere conſolationis aſpiceret.

In Hiſpaniam redit. Cap. XV.

VT igitur poſtera dies illuxit, cum reliquo peregrinorum agmine Ignatius abijt præ deſiderio triſtior, & relictam prouinciam ſine fine reſpiciens: nec tamen, quoniam præſenti neceſſitate victus inde recederet, de muniendo in poſterum ſibi quandoque reditu ac manſione deſperans. Cumque primo traiectu Cyprum tenuiſſet incolumis, tres ibi onerarias in Italiam paratas offendit: quarum vna erat Veneti mercatoris, maxima, & omnibus rebus inſtructa; altera minor, ſed bene firma, Turcarum: tertia Chriſtianorum, parua, & malè cõpacta. Ac cæteri peregrini, quòd tempus erat hybernum, & obnoxium tempeſtatibus, pro ſe quiſque tendere, ac certa mercede paciſci, vt in primam aſcenderent: cumq; Ignatius propter egeſtatem à nauarcho repudiaretur, iidem illum enixè precari, vt hominem ſibi notum, probum, atque adeo ſanctum ne recuſaret admittere. quibus ille non minus amarè quàm ineptè facetus: Atqui ſancto, nihil opus eſt (inquit) naui. calcabit æquora multorum exemplo. neque vnquam exorari ſe paſſus eſt: ſed magno ei ſterit cauillus, & contumacia. Cùm enim Ignatius inde per contemptum excluſus, facilè obtinuiſſet iiſdem deprecatoribus, vt in illam debilem gratis admitteretur: cumque ſimul omnia nauigia vento ſecundo ſoluiſſent; repente cooritur atrox adeo ac ſæua tempeſtas, vt Turcica nauis in omnium conſpectu miſerandum in modum fluctibus hauſta, nullo prorſus euadente perierit; Veneta verò in ſcopulos illiſa naufragium fecerit, ſaluis tamen hominibus: tertia tantùm, qua vehebatur Ignatius, minimè valida, ventis ac fluctibus diu

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

multumque agitata, altero denique menſe in Apuliam, lacera ac valde feſſa peruenit: quo ex loco ipſe deinde Venetias petijt, tam longa & periculoſa nauigatione miſerè vexatus. Etenim ſtudio paupertatis, quæ fuit illi ſemper omnibus commodis & emolumentis antiquior, nudis cruribus, hyeme ſæuiente conſcenderat, femoralibus tantùm è tela, conciſaque ad humeros aploide, ac ſciſſili tunica breuiore ſemiamictus, cùm è cælo denſa caderet nix, ac triſti gelu cuncta inhorreſcerent. atque ad has cæli iniurias accedebant quotidiana vitæ diſcrimina, vigiliæque, & cætera maris incommoda: quibus ille pæne confectus cùm Venetias perueniſſet Ianuario menſe anni M D XXIV. ab hoſpite Cantabro clementer acceptus, nummiſque aliquot ad iter faciendum, atque ad fouendum ſtomachum nimio frigore languentem panni quodam fruſto donatus, Ferrariam venit. ibi maximum vrbis templum ingreſſus, dum religioſè numen adorat, mendicus quidam ex ijs qui ſacrarum ædium veſtibula conterunt, precationi apprimè intentum intuitus, confeſtim ad illum acceſſit, manumque ad ſtipem porrigit ſupplex: cui cùm Ignatius ex ea quā habebat pecunia, nummulum hilari vultu dediſſet, atque is (vt fit) rem ad cæteros pauperes detuliſſet, alius aliuſque deinceps ad Ignatium accurrere: quos ille cùm ſe per Chriſtum obſecrātes fruſtrari fas eſſe non duceret, à minoribus nummis ad maiores paulatim progreſſus, breui totam crumenam ita penitus exhauſit, vt illi deinde ad cibum illo die capiendum oſtiatim emendicare neceſſe fuerit. quam rem pauperes ijdem mox conſpicati, & maxima quadam admiratione correpti, ſanctum ſanctum illicò exclamant, quibus plauſibus vocibuſque nequaquam inflatus ipſe, cùm vno bonæ conſcientiæ teſtimonio niteretur, Genuam inde ſine vlla cunctatione profectus eſt. Graue per id tēpus inter Chriſtianos Reges vigebat bellum; & præcipua quęque Ciſalpinæ Galliæ loca, vel Hiſpanicis, vel Gallicis pręſidijs tenebantur: eaque ob id ipſum valde infeſta cædibus ac latrocinijs itinera eſſe cōſtaret; admonitus à bonis quibuſdam viris

Ignatius

Ignatius eſt, vt per occultos tramites à via regia declinaret, ni cum ingenti vitæ periculo in manus militũ vellet incidere. At ille, quem ardens odium ſui, & amor imitandæ Chriſti patientiæ intrepidũ redderet, rectà nihilominus ire perrexit. neque ita multum viæ proceſſerat, cùm ad oppidum neſcio quod in ſtationes circũſidentium Hiſpanorũ incurrit, qui tam periculoſo ac ſuſpicioſo tempore exploratorẽ ſine dubio rati, comprehenſum Ignatium, & in domunculam quãdam ſeductũ, blandè primum interrogant; deinde omni veſtimento, & ipſis deniq; calceis ferociter exuũt, ſingulas partes proteruè ſimul & curioſè pertractant, numquid ad obſeſſos vel nũtij, vel litterarum afferat, diligenter exquirunt. cum nihil eorum quæ putauerant, neque percunctando elicerent, neque perſcrutando inuenirent; ira cõmoti: Atqui te Præfecto ſiſtemus, inquiunt, & confeſsionem quam pertinaciter ſupprimis, exprimemus: cùm nihil recuſaret Ignatius, ac tantummodo peteret, vt ſua ſe tunica tectũ incedere paterentur; illi verò, ludibrij & ignominiæ cauſſa brachatum per media caſtra vulgo inſpectante atque irridente perducunt. quam ille tam inſignem contumeliam excepit ac ſubijt alacer, cùm alijs nominibus, tum præcipuè quòd interea ſibi ſpecies quædam eſt obiecta Chriſti Domini, cùm à Pilato per mediam vrbem ad Herodis tribunalia miſſus eſſet, ab eo per ſummam iniuriam atque indignitatem ſpreti & illuſi; & vniuerſo ridente ac ſibilante populo, per hominum ora ſemel iterumque traducti: cuius opprobrij ſe quoque factum eſſe vtcumque participem, mirificè lætabatur: ſed vbi ad Præfecti diuerſorium appropinquauit, repentino quodam timore perfuſus, cæpit ſubitò cogitare apud ſe quonam modo ipſum alloqueretur. Etenim Ignatius, quòd olim in regia, ſermonis floſculos & verborum elegantiam nimium ſtudioſè captaſſet, ad eam vanitatem expiandam, conſultò poſt conuerſionem inſtituerat rudi & agreſti ſermone cũ ipſis quoq; dynaſtis & principibus agere; & quò magis vulgò contemneretur, omne liberalioris educationis & nobilitatis indicium

dicium ſtudioſè cęlare. tum igitur ſubijt illius animum, expediretne tali tempore quidpiam de ſuſceptæ [illegible] tate, ſeu ruſticitate deponere. Sed cùm rem totam accuratius intuens, ab humano timore profectam animaduertiſſet; vſq; adeo in ſemetipſum animo cõcitatus [illegible] nulla habita ratione periculi, non modò mutata conſuetudine, ad orationis lenocinia non deſcenderet, ſed nullum prorſus neque geſtus, neque verborum honorem habere Præfecto decreuerit. Quæ res cuipiam forſaſſe temeritatis potius, quàm conſilij videatur eſſe: ſed [illegible] ſeruorum Dei, præſertim in ipſo feruore pœnitentiæ, facta vel dicta, ad communem ſenſum ac normam exigenda non ſunt. Cùm igitur coram illo ſtetiſſet, vt erat ſeminudus & ſqualidus, ne aperto quidem capite, oculos humi defigit. multa ac varia ſciſcitanti, nullam omnino reddit vocem. tantùm ad illam interrogationem: Es ne ſpeculator? nō eſſe, reſpondit; idque ob eam cauſam, ne ſi nihil contradixiſſet, ſilentio ipſo, [illegible] rem affirmaſſe, & meritò quęſitorem in ſuam perniciem efferaſſe videretur. Tum ille inſanum ratus Ignatium, acriter milites increpat, quòd in conſpectum ſuum, non bene cognita re, dementem adduxerint; & ſimul, abigite hunc, inquit, liberumque dimittite. qui reprehenſione magis magisque irritati, cùm aduerſus Ducem hiſcere non auderent, ſui doloris pœnas ab innocēte Ignatio repetunt. nec modò iurgia & probra certatim ingerere, ſed etiam impetu facto, pugnis, cubitis, calcibus hominis latera faciemque contundere, mirabiliter ipſo verberum dolore lætantis, quod aliquid [illegible] ad Chriſti exemplum perpeti contigiſſet. Cumque verberando & conuitiando feſſi denique deſtitiſſent, miſeratus alius quidam miles excepit exanimem, [illegible] ciboque recreatum inſequenti luce tutum abire permiſit. Sed antequam Genuam accederet, rurſus in [illegible] Gallorum incidit, verùm euentu admodum diſpari. Siquidem Dux, vt eum in Guipuzcoa natum audiuit, [illegible] co ipſe eidem regioni finitimus, quaſi popularem clementer agnouit, ac benignè tractari à militibus [illegible]

iuſſit

iuſſum poſtridie dimiſit incolumem. Inde cùm Genuam perueniſſet, Rhotericum Portundum ibi offendit Cantabrum, Hiſpanienſi, claſſi præpoſitum, in Fernandi quodam regia ſibi notum; cuius beneficio dum Barcinonē traijcitur, nihilo pacatiori vſus eſt mari, quàm terra paulo ante vſus fuerat. Etenim à piratis conſpecta nauis, qui valida per eos dies claſſe infeſtum habebant mare Liguſticum, ingenti nautarum labore metuque manus inſectantium effugit.

Barcinone ad ſtudia litterarum aggreditur.

Cap. XVI.

INterea Ignatium Hieroſolymitana commoratione prohibitum, grauis coquebat cura, quid ageret, quodnam potiſſimum vitæ genus eligeret. ac multa ſecum agitanti venerat illi dudum in mentem, cœnobium aliquod ingredi maximè diſſolutum, vt ibi, dum lapſam religionis diſciplinam, & verbo & exemplo conatur ad veterū inſtituta redigere; & cæteris aliqua re prodeſſet, & ipſe in certa (quod neceſſariò futurū videbat) ab ijs qui reſtringi ſe nollent, multa pro Chriſti nomine pateretur. Sed incertus num id maximè ad Dei gloriam pertineret, quam videlicet vnam in omni actione ſpectare conſueuerat; multa ac diligenti prece & ieiunio explorat numinis voluntatem: ac diu perplexus, in eam denique mentem ſe diuinitus plane ſenſit impelli, vt ſine dubitatione ſtatueret, primùm operam ſuam, qualis qualis eſſet, nequaquam intra vnius familiæ cancellos includere: deinde, quo latius pateret vtilitas ac fructus animorum, eiuſdē conſilij ac propoſiti idoneos aliquot adlegere ſocios atque adiutores: poſtremò, vt ſine hominum admiratione verſari in adiuuandis hominibus poſſet, ad Sācti Spiritus vnctionem, doctrinę quoque ſubſidium, ac litterarum cognitionem adiungere, præſertim quod ea commendatione facultatem etiam repetendæ atque obtinendæ Hie-

dæ Hie-